

سخنرانی در جمع خانواده‌های شهدا، مفقودان و گروهی از جانبازان و آزادگان استان لرستان - 30 / مرداد / 1370

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا و نبينا ابي القاسم محمد و على اله الأطيبين الأطهرين المنتجبين سيما بقیة الله فی الارضين. قال الله الحكيم فی كتابه: و لاتحسبن الذين قتلوا فی سبيل الله امواتا بل احياء عند ربهم يرزقون.

فرحين بما اتاهم الله من فضله و يستبشرون بالذين لم يلحقوا بهم من خلفهم الا خوف عليهم و لاهم يحزنون (1)

از این جلسه‌ی مبارک و در میان شما جمع خانواده‌های معظم و مکرم شهیدان عزیز، برای صاحبان بینش، عطر شهادت و روح فداکاری و مجاهدت متصاعد و محسوس است. اگر دهها سال دیگر هم بگذرد، آنچه باید به عنوان بالاترین ارزشها محسوب بشود، همین ارزش شهادت و فداکاری شهیدان عزیز ماست. زمان، همه چیز را کهنه می‌کند؛ مگر خون شهید را. ببینید از زمان شهادت سیدالشهداء (علیه الصلاة و السلام) قرن‌ها گذشته است؛ اما یاد شهیدان و خون شهیدان، روزه‌روز اثرش برجسته‌تر شده است.

همه‌ی شهیدان عزیزند. در همه‌ی زمانها، شهید ذی‌قیمت است؛ اما بعضی از شهیدان عزیزترند. شهیدان عزیزتر چه کسانی هستند؟ آن کسانی که در مقاطع حساس به داد اسلام رسیدند و خودشان را فدا کردند. اگر این حساب درست باشد، به نظر من شهیدان انقلاب اسلامی و جنگ تحمیلی، از جمله‌ی عزیزترین شهدای طول تاریخند. چرا؟ چون در این زمان، اسلام از همیشه غریبتر شد. دشمنان اسلام، ابرقدرتها و مستکبران، دنیاطلبان و وحشی‌صفتان، در طول سالهای متمادی به جان اسلام و مسلمین افتادند؛ همه‌ی ابزارها را برای کوبیدن اسلام به کار بردند؛ چه پولها خرج کردند، چه نقشه‌ها کشیدند، و در طول سالهای استعمار، چه لطماتی بر ملت‌های مسلمان وارد کردند. در چنین روزگار غربتی بود که انقلاب بزرگ ما و رهبر عظیم‌الشأن و ملت بزرگوارمان به پا خاستند. این جوانان و فرزندان و عزیزان شما که در جبهه‌ها و پشت جبهه‌ها به شهادت رسیدند، در مقابل همه‌ی قدرتهای ظالم عالم قد علم کرده بودند؛ این شوخی نیست.

در زمان ما، مسأله، مسأله‌ی صد نفر و هزار نفر و یک میلیون نفر مسلمان نبود؛ مسأله‌ی همه‌ی دنیای اسلام بود. آنها می‌خواستند اسلام را محو کنند و نام اسلام را از بین ببرند و اثری از آثار اسلام در عالم باقی نماند؛ چون اسلام با قلدریهای آنها روبه‌رو بود. امریکا از اسلام می‌ترسید و می‌ترسد. قلدرها و سرگردنه‌بگیرهای معتبر عالم - یعنی همین قدرتهای جهانی - از اسلام می‌ترسیدند و می‌ترسند؛ لذا کمر به نابودی اسلام بسته بودند. جوانان شما قیام کردند، به ابرقدرتها سیلی زدند و نقشه‌های آنها را نقش بر آب کردند. همین جوانان شما، همین جوانان هجده‌ساله و بیست‌ساله و بیست‌وپنج‌ساله، همین جوانان بسیجی و ارتشی و سپاهی و رزمنده‌ی میدان جنگ یا پشت جبهه، توانستند همه‌ی قدرتهای مسلط جهانی را در روزگار ما شکست بدهند؛ کاری کردند که پرچم اسلام در دنیا سرفراز شد.

عزیزان من! زنان و مردان مسلمان و فداکار این خطه‌ی شهیدپرور! بدانید که خون جوانان شما بحمدالله هدر نرفت. جوانان شما مثل مولا و آفایشان حسین بن علی (علیه السلام) توانستند با جان خودشان اسلام را روسفید و مسلمین را سربلند کنند. امروز مسلمانان در دنیا قوی شده‌اند و جوانان در نقاط مختلف دنیای اسلام، به شوق اسلام به پا

خاسته‌اند. چه کسی این کار را کرد؟ این عزت و شکوه و عظمت را چه کسی به اسلام داد؟ امروز چه کسی این حیثیت را برای امت عظیم اسلامی به وجود آورده است؟ همین جوان شما، همین عزیز شما، با جان و با خون خود. این درسی است که شهدا به ما دادند. ما نباید این درس را هرگز فراموش کنیم، و نمی‌کنیم.

کسی خیال نکند که ابرقدرتها با اسلام آشتی کرده‌اند. کسی گمان نبرد که امروز امت اسلامی محتاج ایستادگی و مقاومت در مقابل قلدرهای جهانی نیست. هر کاری که آنها با ما نکرده‌اند، نمی‌توانسته‌اند بکنند. هر کاری از آنها علیه امت اسلامی بریاید، دریغ نمی‌کنند. ما باید بیدار باشیم. ما باید سر پا باشیم. ما باید فراموش نکنیم که قرآن از ما چه می‌خواهد. ما باید پیام این خونهای پاک را از یاد نبریم. ما باید وصیت امام بزرگوارمان را همواره آویزه‌ی گوش داشته باشیم. او دشمنان اسلام را خوب شناخته بود. دشمنان، همانها هستند که امام ما گفت.

دشمن در مقابل ملت به پا خاسته‌ی مثل ملت ما، ضعیف است. دشمن در مقیاس مادّی قوی است؛ ولی در مقیاس معنوی دچار ضعف شدید است. ملت ما باید با همین معنویت، با همین ایمان، با همین وحدت و با همین هوشیاری و زیرکی‌یی که از اول انقلاب نشان داده است، در صحنه بماند. خانواده‌های عزیز شهدا، جوانان، شما جوانانی که برادرانتان شهید شدند، پدرانتان در جبهه‌ی نبرد حق با باطل جان دادند، باید جلوتر از دیگران باشید؛ خدا را شکر که هستیید.

امروز خانواده‌های شهدا آن چنان عزت و بزرگواری از خود نشان داده‌اند که چهره‌ی منور اسلام به وسیله‌ی آنان به بسیاری از مردم دنیا شناسانده شد. کشورهای دیگر هم جنگ داشته‌اند، آنها هم کشته داده‌اند، آنها هم پدران و مادران و خانواده‌های کشته‌شدگان داشته‌اند؛ ولی آیا آنها مثل شما صبر کرده‌اند؟ مثل شما پای خدا حساب کرده‌اند؟ مثل شما هوشیاری بخرج داده‌اند؟ ابداً! من تاریخچه‌ی ملت‌هایی را که جنگ داشتند و جوانانشان کشته شدند، خوانده‌ام. شاید بشود گفت که مثل خانواده‌های شهدای عزیز ما، در هیچ ملتی نظیر ندارد؛ این هم به برکت اسلام است. آن مادری که دو پسر، سه پسر، یا چهار پسر را در راه خدا قربانی کرده، بایستد و بگوید فرزندان دیگری هم که دارم - یا اگر داشته باشم - فدای اسلام، ما این روحیه را جای دیگری سراغ نداریم؛ این مخصوص شماست.

من به شما عرض کنم که امروز دارند توطئه‌های بزرگی علیه امت اسلام طراحی می‌کنند؛ علیه ملت ما هم توطئه درست می‌کنند. همین محاصره‌ی اقتصادی ما، توطئه است. تبلیغاتی که می‌کنند، توطئه است. فساد و فحشایی که به جامعه‌ی ما تزریق می‌کنند، تا جوانان ما را مبتلا کنند، توطئه است. دروغ‌پراکنیهایی که می‌کنند، همه توطئه است. توطئه است تا این بنا را از بیخ و بن برکنند، این پایه‌های محکم را فرو بریزند، و باز در این جا مثل دوران ستمشاهی، بنای استعماری به پا کنند؛ اما غافلند که ملت ما بیدار شده و هوشیار است، و خانواده‌های شهدا هوشیارند.

من به شما خانواده‌های شهدا عرض می‌کنم که هوشیاری و بیداری و عزت نفس و آگاهی روزافزونتان نسبت به اسلام را حفظ کنید؛ که بحمدالله حفظ هم کرده‌اید. خدای متعال از شما راضی باشد و قلب مقدس ولی‌عصر (ارواحنا فداه) متوجه شما باشد و مشمول دعا و لطف و رضایت آن حضرت باشید و روح امام (رضوان‌الله علیه) از شما راضی باشد.

در کنار شهدای عزیز ما و خانواده‌هایشان، شهیدان زنده‌ی انقلاب، یعنی جانبازان و خانواده‌های آنان هستند؛ آن زجرکشیده‌ها، آن کسانی که سلامت خودشان را در راه خدا داده‌اند. در کنار آنها، این آزادگان عزیز ما هستند که سالهای متمادی در جبهه‌ی مقدم - یعنی در زندانها و اسارتگاههای عراق - از شما و از آرمانهای شما و شهیدانتان

دفاع کردند و عزت اسلام را حفظ نمودند. این صبر خانواده‌های آزادگان، در پیش پروردگار و اولیایش، چیزی بزرگ و مستوجب ثواب عظیمی است. این مفقودان عزیز ما که تاکنون از آنها اثری نیافته‌ایم، اما می‌دانیم که عده‌یی از عزیزان ما هنوز در بندهای عراق هستند، چه قدر صبر کردند و صبر می‌کنند؛ خانواده‌هایشان هم همین‌طور.

پروردگارا! به محمد و آل محمد، پاداش این صبرها و این فداکاریها را از خزانه‌ی رحمت و فضل خودت به همه‌ی این عزیزان و خانواده‌هایشان عنایت کن. پروردگارا! دست دشمن را از این آب و خاک و از این ملت عزیز و از این انقلاب شکوهمند کوتاه کن. پروردگارا! مشکلات این امت بزرگ و عزیز را با سرانگشت قدرت خود، بزودی و به آسانی حل بفرما. پروردگارا! مهر و محبت میان این ملت و نیز وحدت و یکپارچگی آنان را روزبه‌روز مستحکمتر بفرما.

از این که توانستم شما عزیزان را زیارت کنم، خیلی خوشحالم. همه‌ی شما را به خدا می‌سپارم.

والسلام علیکم و رحمة‌الله و برکاته

(1) آل عمران: 169 و 170